

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: Usoz-133/22-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja toga suda Blanše Turić, predsjednice vijeća, dr. sc. Sanje Otočan, Senke Orlić-Zaninović, Ljiljane Karlovčan-Đurović i mr. sc. Inge Vezmar Barlek, članica vijeća te više sudske savjetnice Ivane Mamić Vuković, zapisničarke, u postupku ocjene zakonitosti općeg akta po službenoj dužnosti, u povodu prijedloga podnositelja M. N. iz P., M. L. iz P., i M. V. iz P., na sjednici vijeća održanoj 27. ožujka 2023.

p r e s u d i o j e

Prijedlozi se odbijaju.

Obrazloženje

1. Podnositelji M. N. (Usoz-133/22) obratio se ovom Sudu putem e-maila, te je predložio da se po službenoj dužnosti pokrene postupak za ocjenu zakonitosti članka 17. Odluke o organizaciji i načinu naplate parkiranja na području Grada Pula-Pola („Službene novine“ Grada Pula-Pola br. 13/22- dalje Odluka.). Sud je pozvao podnositelja da otkloni nedostatke tako podnesenog podneska/obavijesti, a kako podnositelj nije postupio po traženju Suda, sukladno odredbi članka 49. stavka 3. Zakona o upravnim sporovima, smatra se da podnesak nije ni podnesen.
2. Sud je zaprimio i prijedlog M. L. (Usoz-137/22) i prijedlog M. V. (Usoz-158/22) koji također predlažu Sudu da po službenoj dužnosti temeljem odredbe članka 83. stavka 2. Zakona o upravnim sporovima pokrene postupak ocjene zakonitosti članka 17. Odluke. Budući da je riječ o dva prijedloga za pokretanje postupka ocjene zakonitosti općeg akata, Sud je spojio predmete radi donošenja zajedničke odluke.
3. Podnositelj M. L. u bitnome navodi da je odredba članka 17. Odluke u suprotnosti s odredbama članka 129.a stavka 1., članka 130. i članka 14. stavka 1. Ustava Republike Hrvatske, članka 5. stavka 1. podstavka 6. Zakona o sigurnosti prometa na cestama i članka 24. stavka 1. Zakona o komunalnom gospodarstvu, kao i praksi Ustavnog suda izraženoj u odluci i rješenju, broj: U-II-3357/2008 od 29. rujna 2010., rješenju broj: U-I-956/2017 od 26. lipnja 2019. i odluci Visokog upravnog suda, poslovni broj: Usoz-134/20-8 od 11. lipnja 2021. Naglašava da, bez obzira na razloge za donošenje Odluke u smislu legitimne brige za očuvanjem prava

rezidenata na području starogradske jezgre, Grad Pula-Pola nema opravdanje u legitimnom cilju za donošenje i primjenu ovakve Odluke, budući da su ostale osobe (pravne i fizičke) kojima je onemogućeno pravo na zaustavljanje i parkiranje na javnim površinama u V ZONI stavljene u diskriminatoran položaj u odnosu na isključivo stanare fizičke osobe koje imaju prebivalište unutar područja plave zone te imaju osobno vozilo u vlasništvu ili leasingu, što dokazuju važećom osobnom iskaznicom i prometnom dozvolom. Ističe da Odluka u osnovnim odredbama, u članku 2. definira pojedine izraze i poznaje kategoriju „korisnik javnog parkirališta“, ali bez definiranja pojma stanar/fizička osoba kao značajne kategorije i primjene iste kategorije propisane Odlukom. Navodi da je donositelj zlouporabom odredbe članka 5. stavka 1. točke 6. Zakona o sigurnosti prometa na cestama, volontaristički odredio da je na javnim površinama na kojima je dozvoljeno zaustavljanje i parkiranje, dozvoljeno samo određenoj kategoriji građana, čime zaustavljanje i parkiranje nisu jednaki za sve pa je takvom proizvoljnom odlukom, bez legitimnog cilja, koja nije u javnom interesu ograničio pravo na mogućnost parkiranja drugim građanima. Pojašnjava da su slijedom odredbi članka 59. stavka 1. točke 3. u vezi članka 104. stavka 1. Zakona o komunalnom gospodarstvu, javna parkirališta, površine javne namjene dostupne svima i pod jednakim uvjetima („čista javna dobra“) za koje je karakteristično da je tehnički nemoguće i nesvrhovito nekoga isključiti iz korištenja tog dobra. Iz tog razloga smatra da osporena odredba Odluke predstavlja nesuglasje s navedenim Zakonom jer onemogućuje korištenje javnog dobra svima pod jednakim uvjetima, komunalne infrastrukture kao javne usluge koja je nužna za svakodnevni rad i život, ne samo rezidentima, već i ostalim fizičkim i pravnim osobama koje su vlasnici nekretnina i koje obavljaju djelatnost unutar starogradske jezgre. Ističe da se jedinica lokalne samouprave u postupku uređenja prometa mora pridržavati mjerodavnih odredbi višeg propisa, uvažavajući i odredbe propisa o zabrani diskriminacije, dok osporena odredba u svojoj primjeni na izričit i isključiv način predstavlja nepovoljno postupanje prema određenoj osobi uvjetovano pripadnošću te osobe nekoj društvenoj skupini ili nekoj njenoj osobini, u konkretnoj situaciji nepripadnošću nekoj skupini pa se postavlja pitanje utemeljenog opravdanja za takvo postupanje. Ujedno ističe da se s obzirom na izravnu diskriminaciju postavlja i pitanje zašto predmetnom Odlukom nije „osiguran“ povoljniji položaj i drugim stanarima unutar pojedinih zona utvrđenih Odlukom odnosno zašto nije predviđeno da i u drugim zonama na području Grada isključivo stanari-fizičke osobe s prebivalištem unutar te zone koje imaju u vlasništvu osobno vozilo mogu zaključiti ugovor o korištenju jednog parkirališnog mjesta. Zaključno navodi da se zaštita rezidenata ne može temeljiti na njihovoj inicijativi ili inicijativi mjesnog odbora koji su iskazali nezadovoljstvo mogućnošću pronalaska parkirnog mjesta, posebno u ljetnim mjesecima pa zbog svega navedenog tvrdi da je propušteno uspostavljanje ravnoteže između javnog interesa i zaštite legitimnih očekivanja adresata osporene odredbe. Predlaže da se ukine osporena odredba Odluke, a podredno i Odluka u cjelini.

4. Podnositelj M. V. smatra da je osporena odredba diskriminatorna, te napominje da je 2014. godine identična Odluka u odnosu na Grad Z. ukinuta, a vezano za parkiranje stanara z. G. g. pa predlaže da se pokrene postupak ocjene zakonitosti osporene odredbe.

5. Sud je odgovarajućom primjenom odredbe članka 32. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“ 20/10., 143/12., 152/14., 94/16., 29/17. i 110/21. – dalje ZUS) pozvao donositelja na očitovanje.

6. Donositelj u bitnome ističe da je Odluka donesena na temelju članka 5. stavka 1. točke 6. Zakona o sigurnosti prometa na cestama („Narodne novine“ br. 67/08, 48/10, 74/11, 80/13, 158/13, 92/14, 64/15, 108/17, 70/19, 42/20.,– dalje ZSPNC), članka 125. stavka 1. Odluke o komunalnom redu („Službene novine“ br. 20/21) u vezi s člankom 104. stavkom 1. točkom 3. Zakona o komunalnom gospodarstvu („Narodne novine“ br. 68/18, 110/18, 32/20.- dalje ZKG), članka 39. Statuta Grada Pula-Pola („Službene novine“ Grada Pule br. 07/09, 16/09, 12/11, 01/13 02/18, 02/20, 04/21 i 05/21.- dalje Statut) i uz prethodnu suglasnost Ministarstva unutarnjih poslova, PU I., Broj: 511-08-05-UP/I-7/67 od dana 13. lipnja 2022. Odluka je na snazi, a prethodno je provedeno i javno savjetovanje u trajanju od 10. svibnja 2022. do 10. lipnja 2022. Ističe da se javna parkirališta pod naplatom ulica ..., ..., ... i ..., nalaze unutar područja (V. ZONA-PLAVA) sukladno članku 11. Odluke odnosno Grafičkom prikazu I, koji čini sastavni dio Odluke (tzv. „HOLDERS ONLY“ parkirališta). Navedena zona obuhvaća područje Grada P.-P. omeđeno slijedećim ulicama, ..., ..., ..., ..., ..., ..., ..., ..., ..., u kojima je dopušteno parkiranje, osim onih koje su obuhvaćene III. ZONOM-BIJELA. Ističe da u navedenoj plavoj zoni, osim lokacija koje se navode u članku 17. Odluke, postoje još tri lokacije i to ..., ... i ..., za koje nije propisano sklapanje ugovora o korištenju jednog parkirališnog mjesta pa suprotno navodima podnositelja, svim pravnim i fizičkim osobama nije onemogućeno zaustavljanje i parkiranje na javnom parkiralištu odnosno nije im zabranjeno. Ističe da se unutar plave zone nalazi ukupno 7 parkirališnih lokacija s ukupno 278 parkirnih mjesta, od čega je sklapanje ugovora o korištenju jednog parkirališnog mjesta za parkirališta navedena u članku 17. stavku 1. Odluke propisano za 194 parkirnih mjesta, a za 84 parkirnih mjesta to nije propisano. Navodi da na dan 1. prosinca 2022. prema podacima isporučitelja usluge, trgovačkog društva P. p. d.o.o. P. za područje za koje je propisano sklapanje ugovora o korištenju jednog parkirališnog mjesta aktivno je ukupno 315 parkirališnih karata pa je iz navedenog razvidno da niti ukupan broj parkirnih mjesta unutar plave zone nije dovoljan da pokrije potrebe rezidenata te ni oni nemaju osigurano parkirališno mjesto na lokacijama za koje su zaključili ugovor. Navodi da se radi o parkirališnim lokacijama u najužoj starogradske jezgri koje se međusobno nalaze u neposrednoj blizini te za korisnike parkirališta nema razlike u smislu na kojoj lokaciji parkiraju svoje vozilo. Osim toga, radi se, većim dijelom o ulicama koje čine pješačke zone u kojima nije niti dozvoljeno parkiranje, a niti bi parkiranje uopće moglo biti moguće riješiti pa za osobe koje imaju prebivalište unutar područja plave zone i koje imaju u vlasništvu ili leasingu osobno vozilo ne postoji alternativa koja postoji u drugim dijelovima grada odnosno u drugim parkirališnim zonama. Prema mišljenju donositelja, upravo se u tome očituje legitimni cilj Grada Pule-Pola odnosno utemeljeno opravdanje da na taj način uredi parkiranje na pojedinim parkirališnim mjestima unutar iste plave zone. Napominje da je inicijativa za takav način uređenja potekla od stanara mjesnih odbora, zbog nedostatne infrastrukture u tim dijelovima grada i nemogućnosti proširenja parkiranih kapaciteta, dakle, radi nužnog korištenja parkirališta unutar starogradske jezgre od strane korisnika kojima je to najviše potrebno te radi rasterećenja parkirališta i koncentracije prometa unutar starogradske jezgre. Smatra da nisu primjenjiva pravna stajališta iz odluka Ustavnog suda, broj: U-II-3357/2008 i

broj: U-I-956/2017 i odluke ovoga Suda, poslovni broj: Usoz-134/20 jer je upravo primjenjujući iznesena stajališta na činjenice i okolnosti konkretnog slučaja moguće izvesti zaključak da se radi o opravdanom i legitimnom cilju predstavničkog tijela jedinice lokalne samouprave za očuvanjem prava rezidenata na području starogradske jezgre pa takvo postupanje nije diskriminatorno u odnosu na usporedive kategorije subjekata. U konkretnoj stvari, ne radi se o paušalnom propisivanju uvjeta, već su točno propisani uvjeti pod kojima je dozvoljeno korištenje parkirališnih mjesta na pojedinim lokacijama unutar navedene zone. Zaključno navodi da osporenom odredbom članka 17. Odluke nije propisana nikakva zabrana, ne radi se ni o kakvom ukidanju prava, paušalnom, volontarističkom i arbitrarnom postupanju, a niti o diskriminaciji određenih kategorija po bilo kojem osnovu, i stavljanju u (ne) povoljniji položaj bilo koje usporedive kategorije subjekata. Predlaže da se odbije prijedlog.

7. Predmetnu Odluku donijelo je Gradsko vijeće Grada Pule- Pola, na temelju članka 5. stavka 1. točke 6. ZSPNC-a, članka 125. stavka 1. Odluke o komunalnom redu u vezi s člankom 104. stavkom 1. točkom 3. ZKG-a i članka 39. Statuta na sjednici održanoj dana 21. lipnja 2022., uz prethodnu suglasnost Ministarstva unutarnjih poslova, PU I., Broj: 511-08-05-UP/I-7/67 od dana 13. lipnja 2022.

Osporena odredba članka 17. Odluke glasi:

„Javna parkirališta pod naplatom Ulica Castropola, Kandlerova ulica, Parkiralište Stara Tržnica i Parkiralište Benediktinske opatije su parkirališta koja se nalaze unutar područja plave zone (V. ZONA - PLAVA) sukladno čl. 11 ove Odluke, odnosno „Grafičkom prikazu I“ koji čini sastavni dio ove Odluke (tzv. „HOLDERS ONLY“ parkirališta).

Ugovor o korištenju jednog parkirališnog mjesta za parkirališta navedena u stavku 1. ovoga članka mogu sklopiti isključivo stanari odnosno fizičke osobe koje imaju prebivalište unutar područja plave zone te imaju osobno vozilo u vlasništvu ili leasingu, što se dokazuje važećom osobnom iskaznicom i važećom prometnom dozvolom.

Iznimno, za javno parkiralište pod naplatom Ulica Castropola ugovor o korištenju jednog parkirališnog mjesta može zaključiti i predškolska ustanova Dječji vrtić Rin Tin Tin, a za potrebe službenog dostavnog vozila što dokazuje važećom prometnom dozvolom.

Ugovor je moguće zaključiti za jedno vozilo po fizičkoj osobi.“

8. Nakon donošenja osporene Odluke, donositelj, Gradsko vijeće Grada Pule- Pola, na sjednici održanoj dana 22. veljače 2023. donijelo je Odluku o izmjenama i dopunama Odluke o organizaciji i načinu naplate parkiranja na području Grada Pula- Pola („Službene novine, broj: 3/23.) kojom je, između ostalog dopunjen i članak 17. stavak 2. osporene Odluke.

Članak 6. navedene Odluke glasi:

U članku 17. stavak 2. dopunjuje se na način da se iza riječi „prebivalište“ dodaju riječi „ili stalni boravak“ te iza riječi „iskaznicom“ dodaju surečenice „odnosno važećom iskaznicom stalnog boravka ili potvrdom o stalnom boravku te“.

Prema članku 15. navedena Odluka stupa na snagu osmog dana od dana objave u „Službenim novinama“ Grada Pula-Pola.

9. U postupku ocjene zakonitosti osporene Odluke valja poći od činjenice da određivanje uvjeta korištenja javnih parkirališta predstavlja uređenje načina pružanja komunalne javne usluge koju su prema članku 129.a stavku 1. i članku 130. Ustava

Republike Hrvatske i Zakona o lokalnoj i područnoj (regionalnoj) samoupravi (»Narodne novine«, 33/01, 60/01., 129/05., 109/07, 125/08, 36/09, 150/11, 144/12, 19/13 – pročišćeni tekst, 137/15 – ispravak, 123/17, 98/19, i 144/20. u daljnjem tekstu: ZoLP(R)S) dužne organizirati jedinice lokalne samouprave.

10. Nadalje, prema članku 5. stavku 1. točki 6. ZSPNC-a, jedinice lokalne samouprave određuju parkirališne površine i način parkiranja, zabrane parkiranja i mjesta ograničenog parkiranja, dakle, uređuju parkiranje na svom području, propisujući uvjete parkiranja, a koji uvjeti, u pravilu, vrijede jednako za sve i sve jednako obvezuju.

11. Pored navedenog, u konkretnom slučaju, primjenjiva je i odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, broj: U-II-3357/2008 od 29. rujna 2010., u kojoj je, između ostalog, istaknuto da članak 5. stavak 1. ZSPNC-a jedinici lokalne i područne (regionalne) samouprave dopušta: » – odrediti parkirališta kao posebne površine za parkiranje te odrediti hoće li se na tim površinama parkiranje naplaćivati ili neće, – iz određenih razloga zabraniti parkiranje na određenim konkretnim površinama na kojima bi inače prema odredbama ZSPNC-a zaustavljanje i parkiranje bilo dopušteno, u kojem slučaju te površine treba označiti odgovarajućim prometnim znakovima zabrane zaustavljanja, parkiranja ili i jednog i drugog, i – urediti druga pitanja u vezi sa zaustavljanjem i parkiranjem vozila, koja nisu uređena ZSPNC-om.«.

12. Nije sporno da jedinica lokalne samouprave ima pravo urediti lokacije, načine i uvjete korištenja prostora za parkiranje vozila. Međutim, kako se ovakvim normativnim rješenjem dozvoljava parkiranje samo jednoj kategoriji osoba, stanarima, i to na javnoj površini, na kojoj je parkiranje inače dopušteno svima, potrebno je ocijeniti, može li se navedeno postupanje smatrati diskriminatornim, u odnosu na usporedive kategorije subjekta (druge fizičke i pravne osobe), ili pak nova regulacija ima objektivnog i razumnog opravdanja da se za stanare na drukčiji način uredi pitanje parkiranja i to na dijelu plave zone. Slijedom navedenog, navode podnositelja potrebno je razmotriti i u odnosu na antidiskriminacijsko pravo.

13. Ustavom Republike Hrvatske propisana je opća zabrana diskriminacije i zajamčena jednakost svih pred zakonom.

14. Članak 14. stavak 1. Ustava jamči svakome u Republici Hrvatskoj prava i slobode, neovisno o njegovoj rasi, boji kože, spolu, jeziku, vjeri, političkom ili drugom uvjerenju, nacionalnom ili socijalnom podrijetlu, imovini, rođenju, naobrazbi, društvenom položaju ili drugim osobinama.

15. Pojam diskriminacije ne obuhvaća svako različito postupanje prema osobama u istom ili sličnom položaju. Prema praksi Ustavnog suda Republike Hrvatske, diskriminacija zabranjena člankom 14. stavkom 1. Ustava je nepovoljno postupanje prema određenoj osobi uvjetovano pripadnošću te osobe nekoj društvenoj skupini ili nekoj njenoj osobini. Zabrana diskriminacije odnosi se na zabranu nepovoljnog postupanja zbog neke osnove odnosno pripadnosti (ili nepripadnosti) nekoj skupini.

16. Prema stajalištu Ustavnog suda, »opća zabrana diskriminacije, svima zajamčeno pravo na jednakost pred zakonom i zahtjev za ograničenje prava razmjerno naravi potrebe za ograničenjem nalažu jednako postupanje u istovjetnim ili bitno usporedivim situacijama (članak 14. Ustava), uz ustavnopravno dopustive razlike u pogledu prava i obveza pojedinih istovrsnih ili sličnih društvenih skupina, samo kada za to postoje opravdani, jasni i na Ustavu utemeljeni razlozi« (odluka i rješenje, broj: U-I-144/19 i dr. od 29. siječnja 2020.).

17. Pojašnjavajući područje primjene testa opravdanosti razlike u postupanju (testa diskriminacije), u rješenju, broj: U-I-956/2017 od 26. lipnja 2019. Ustavni sud ističe:« Raspravljanje o (ne)jednakosti moguće je samo na temelju usporedbe položaja jednih i položaja drugih u sličnim situacijama. Kod jednakog postupanja mora postojati situacija u kojoj se prema pojedincima u jednakim situacijama postupa različito ili prema pojedincima u različitim situacijama jednako. Zakoni i praksa koji smjeraju različitom postupanju prema pojedincima ili skupinama u jednakim ili usporedivim situacijama odnosno jednakom postupanju u različitim situacijama, mogu rezultirati izravnom diskriminacijom.«.

18. Zabranu diskriminacije sadrži i članak 14. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda («Narodne novine – Međunarodni ugovori» 18/97., 6/99. – pročišćeni tekst; 8/99. – ispravak, 14/02., 13/03, 9/05.,1/06., 2/10., 13/17. u daljnjem tekstu: Konvencija) te članak 1. Protokola 12 uz Konvenciju.

19. Prema praksi Europskog suda za ljudska prava, diskriminacija u smislu članka 14. Konvencije, općenito govoreći, obuhvaća slučajeve nepovoljnijeg postupanja prema osobama ili skupinama u odnosu na osobe ili skupine za koje Konvencija ne zahtijeva povoljniji tretman, a za koje nepovoljnije postupanje nema odgovarajućeg opravdanja.

20. Pored ustavnih i konvencijskih odredaba o zabrani diskriminacije, nacionalnom antidiskriminacijskom zakonodavstvu pripada i Zakon o suzbijanju diskriminacije («Narodne novine» 85/08, 112/12, dalje: ZSD).

21. Prema članku 1. stavku 2. ZSD-a, diskriminacijom u smislu toga Zakona smatra se stavljanje u nepovoljniji položaj bilo koje osobe po osnovi iz stavka 1. toga članka, kao i osobe koja je s njom povezana rodbinskim ili drugim vezama.

22. Članak 8. ZSD-a propisuje da se taj Zakon primjenjuje na postupanje svih državnih tijela, tijela jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave, pravnih osoba s javnim ovlastima te na postupanje svih pravnih i fizičkih osoba, pri čemu su primjerice navedena područja primjene.

23. Navedena stajališta potrebno je primijeniti na okolnosti konkretnog slučaja. Iz osporene odredbe članka 17. Odluke proizlazi da se zabrana parkiranja i zaustavljanja odnosi na ulice koje se nalaze na području starogradske jezgre, najužeg centra grada, koje osim stanovanja određenom broju osoba (stanari), služe i za obavljanje poslovnih djelatnosti, što samo po sebi dovodi do povećavanja broja korisnika na tom području. Osim toga, riječ je i o području, koje je zbog svog kulturnog i povijesnog nasljeđa atraktivno u turističkom smislu pa sve navedene okolnosti zajedno dovode do veće koncentracije prometa i samim time smanjenja slobodnih parkirnih mjesta za stanare starogradske jezgre. Ujedno, u nekim od ulica na području starogradske jezgre nije moguće parkiranje, a zbog nedostataka infrastrukture ne postoji ni mogućnost proširenja broja parkirnih mjesta. Uz navedene činjenice, Sud je imao na umu i podatke na koje upire podnositelj, da se na području V. ZONE-PLAVE nalazi ukupno 7 parkirališnih lokacija s ukupno 278 parkirnih mjesta, od čega je sklapanje ugovora o korištenju jednog parkirališnog mjesta za parkirališta navedeno u članku 17. stavku 1. Odluke propisano za 194 parkirnih mjesta, a za 84 parkirnih mjesta nije propisano. Prema podacima isporučitelja usluge trgovačkog društva P. p. d.o.o. P., na dan 1. prosinca 2022. za područje za koje je propisano sklapanje ugovora o korištenju jednog parkirališnog mjesta aktivno je 315 parkirališnih karata, iz čega proizlazi da niti ukupan broj parkirnih mjesta nije dovoljan da pokrije potrebe osoba koje imaju prebivalište

unutar plave zone za koja su zaključile ugovor. Polazeći od navedenog, Sud smatra da na strani donositelja postoje razumni i objektivno opravdani razlozi da na području starogradske jezgre, u dijelu plave zone, javna parkirališta omogućiti dostupnim samo stanarima koji na tom području imaju prebivalište ili stalni boravak, kojima su ta parkirališna mjesta i najpotrebnija, budući da je to područje u najvećoj mjeri i središte njihovih životnih interesa, zbog čega se navedeno postupanje ne ocjenjuje diskriminatornim, u odnosu na sve ostale fizičke i pravne osobe.

24. Osim toga valja istaknuti da je na području plave zone, u ulicama ..., ... i ..., dopušteno parkiranje i za te ulice nije propisano sklapanje ugovora o korištenju jednog parkirališnog mjesta. Uvidom u Grafički prikaz parkirališnih zona Grada P.-P., proizlazi da se radi o ulicama koje omeđuju starogradsku jezgru odnosno nalaze se u njejoj neposrednoj blizini, dakle, donositelj je predvidio alternativnu mogućnost parkiranja unutar plave zone, i time nije nametnuo prekomjieran teret ostalim fizičkim i pravnim osobama zbog nemogućnosti parkiranja na javnim parkiralištima unutar starogradske jezgre. Iz navedenih razloga, Sud ne nalazi da bi odredba članka 17. Odluke bila nezakonita.

25. Ujedno se napominje da odluke ovoga Suda na koje se podnositelji pozivaju i stajališta izražena u tim odlukama, nisu primjenjivi u konkretnom slučaju jer se ne radi o činjenično i pravno usporedivoj situaciji.

26. S obzirom na sve navedeno, odgovarajućom primjenom članka 57. stavka 1. ZUS-a odlučeno je kao u izreci.

U Zagrebu, 27. ožujka 2023.

Predsjednica vijeća
Blanša Turić. v.r.